

Arrest

nr. 111 289 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U bent geboren te Mamou op 4 augustus 1992. Toen u twee jaar was, werd u ziek en werd u door uw ouders naar uw grootmoeder langs vaderskant gebracht zodat zij voor u zou kunnen zorgen. U bleef vervolgens bij haar wonen tot aan haar dood in 2004. Uw vader overleed in 1995 toen uw broer zes of zeven maand was (nvdr uw broer zou op het moment van het gehoor 18 jaar zijn). Uw oom langs vaderskant wilde, na het overlijden van uw vader, niet met uw moeder hertrouwen. Uw moeder wilde immers voor haar kinderen blijven zorgen. Hij stuurde uw moeder echter weg en stuurde uw broer naar een Koranschool in een dorpje. U heeft sinds 2004 geen contact meer met uw moeder of uw broer. In 2007 verhuisde u, samen met het gezin van uw oom, naar Conakry. U diende van uw oom allerlei klussen in het huis uit te voeren, maar u

kreeg desondanks nog de kans om naar school te gaan. In 2011 nam u voor de eerste keer deel aan de baccalaureaat (BAC) maar was u niet geslaagd. In 2012 probeerde u nogmaals en behaalde u uw BAC in de sociale wetenschappen. U volgde de twee laatste jaren voor het behalen van uw BAC les in een privé school die werd betaald door uw vriendje, Aboubacaar (F.), waarmee u sinds eind 2009 een (geheime) relatie had. Jullie zagen elkaar één of twee keer per week. U vertelde uw oom, eind 2011, dat iemand, u had niet gezegd dat het uw vriendje was, met u wilde trouwen. Toen u vertelde dat hij Malinké was, weigerde uw oom in te stemmen met het huwelijk. Op 5 mei 2012 werden er voorbereidingen getroffen in het huis van uw oom voor een groot feest. Toen u uw oom vroeg wat er zou gebeuren, vertelde hij dat uw neefjes de dag erop hun koran initiatie zouden doen. Er waren meerdere mensen aanwezig om het feest voor te bereiden. De dag erop werd u gewekt door uw tante, de halfzus van uw vader, en ze vertelde u dat u die dag zou trouwen. U was helemaal in shock en u onderging uw trouwdag. Vanaf uw huwelijksdag, op 6 mei 2012, met Diallo (E.H.A.) bent u bij hem gaan wonen, samen met zijn twee andere vrouwen. U moest helpen in het huishouden maar kreeg desondanks de kans om uw studies verder te zetten. Tijdens deze periode had u nog telefonisch contact met uw vriendje. U hilde bij hem uit en hij vertelde dat hij een oplossing aan het zoeken was om u uit uw situatie te helpen. Op 19 augustus 2012 had Aboubacaar u laten weten dat u de dag erop naar hem moest komen. U bedacht een list waardoor de chauffeur van uw man u, op 20 augustus 2012, bij het huis van uw oom afzette. U ging echter naar het appartement van uw vriend waar u de nacht doorbracht. De dag erop bracht hij u naar de luchthaven alwaar u het vliegtuig nam richting België. U arriveerde er op 22 augustus alwaar u 's anderdaags asiel aanvraagde. U heeft nog contact met uw vriendin, Hadja (F.B.). Uw laatste contact met haar was in februari 2013.

U legt ter staving van uw asielrelaas volgende documenten voor: een uittreksel van uw geboorteakte, opgemaakt te Ratoma op 30/08/2012; een medisch attest waaruit blijkt dat u werd besneden (dd. 18/09/2012 door dr (D.)); uw schoolkaart; 6 foto's i.v.m. uw huwelijk.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u uw oom langs vaderskant vreest omdat u bent weggegaan van bij uw man, die uw oom voor u had gekozen. U vreest bovendien uw man omdat u bent weggelopen. Bovendien bent u momenteel zwanger waardoor u nogmaals schande over uw familie zou brengen en uw oom alsook uw man zeer kwaad zullen zijn over deze buitenechtelijke zwangerschap.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk met Diallo (E.H.A.).

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt volgende i.v.m. **het profiel** van iemand die een gedwongen huwelijk riskeert '(...), **il touche principalement des filles très jeunes, vivant en milieu rural, issues de familles attachées aux traditions et dans lesquelles le niveau d'éducation est faible**' (zie SRB, «Guinée – Le mariage», Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 14-15). U verklaart dat u sinds 2007, u was toen ongeveer 15 jaar, in **Conakry** woonde, samen met het gezin van uw oom. Daarenboven werd u op **ongeveer 20 jarige leeftijd** gedwongen te huwen. (zie gehoor CGVS, p 6) Aangezien uw oom u de mogelijkheid gaf om te **studeren**, weliswaar diende u alle huishoudelijke taken af te werken, is er ook geen sprake dat u uit een traditionele, laaggeschoolde familie afkomstig bent. Uw oom wilde immers ook dat zijn kinderen verder zouden studeren. (zie gehoor CGVS, p 6) U laat blijken dat uw oom zich niet interesseerde in uw doen en laten, zolang u uw taken maar vervulde. (zie gehoor CGVS, p 4) U kreeg dus de vrijheid om naar school te gaan (zie gehoor CGVS, p 4), om naar het strand te gaan (zie gehoor CGVS, p 22) en om uw (geheim) vriendje één tot twee keer per week te zien (zie gehoor CGVS, p 22). Indien uw oom werkelijk zo streng is (zie gehoor CGVS, p 22) is het zeer verwonderlijk dat u de vrijheid had om al deze dingen te beleven, wat er nogmaals op wijst dat u **niet uit een traditioneel gezin afkomstig bent**.

Bovenstaande elementen tonen alvast aan dat u niet over het profiel beschikt van iemand die gedwongen wordt uitgehuwelijkt door haar familie.

Vervolgens is het ook zeer merkwaardig dat u verklaart dat u niet betrokken was bij de onderhandelingen rond het huwelijk en dat u zelfs niet met zekerheid weet wie allemaal bij de onderhandelingen betrokken was. (zie gehoor CGVS, p 16-17) Aangezien uit voormelde informatie blijkt dat een huwelijk in Guinee normaal gezien voorafgegaan wordt door intense onderhandelingen, is het verbijsterend dat u niet meer weet over de onderhandelingen van uw eigen huwelijk. Het is bizar dat u uw tante, de halfzus van uw oom, niet meer heeft gevraagd over uw huwelijk. U zou 'er niet aan gedacht hebben' om haar meer details te vragen (zie gehoor CGVS, p 17). In dergelijke situatie mag echter verondersteld worden dat u meer moeite zou doen om u te informeren over uw huwelijk. Bovendien blijkt dat **'le mariage forcé n'est plus très visible car dans la plupart des cas, l'avis de la fille est demandé mais avec insistance des parents'**. U verklaart echter uitdrukkelijk dat u, tot op de dag van uw huwelijk, niet op de hoogte was van uw huwelijk. (zie gehoor CGVS, p 17) en dat u **uw toestemming** niet heeft gegeven (zie gehoor CGVS, p 11). Deze verklaringen staan opnieuw haaks op de algemene informatie waarover het CGVS beschikt.

Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat een **meerderjarig meisje een gedwongen huwelijk kan tegenhouden**. U was op het moment van uw huwelijk weliswaar nog niet meerderjarig (nvdr u was wel bijna 20 jaar), maar gezien uw hoog niveau van scholing (u had uw BAC behaald) en uw wil om rechten te gaan studeren (zie gehoor CGVS, p 4), mag er van u worden verwacht dat u op de hoogte was van de mogelijkheden en dat u zich tegen het huwelijk zou (kunnen) verzetten. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) blijkt dat een meisje, dat voldoende op de hoogte is van haar rechten en dat de kracht en het karakter heeft om zich tegen de beslissing van de familie te verzetten, aan een gedwongen huwelijk kan ontsnappen. Gezien uw durf en wilskracht om uw familie en het land te verlaten en het doorzettingsvermogen dat u hiervoor aan de dag heeft gelegd, kan er van u worden verwacht dat u daadwerkelijk over dergelijk karakter beschikt. Uit de informatie, die zich trouwens baseert op meerdere bronnen die ter plaatse werden geconsulteerd, blijkt bovendien dat niemand een meisje fysiek dwingen om een man te trouwen die ze niet wil, als ze zelf over voldoende persoonlijkheid beschikt. Het feit dat een meisje de kandidaat, die door haar familie werd voorgesteld, afwijst, wil niet zeggen dat ze uit de familiekring zal worden verstoten. Evenwel kan dit betekenen dat ze te maken kan krijgen met verbaal geweld. Het merendeel van de Guineese samenleving erkent vandaag echter dat een huwelijk, zonder het akkoord van beide partners vaak tot echtscheidingen leidt en dat de toestemming van beide echtgenoten een belangrijke voorwaarde is voor een geslaagd, langdurig huwelijk. **Mariage de force sont de moins en moins nombreuses et de moins en moins bien considérées**. Het is daarom zeer verwonderlijk dat u zich, zonder noemenswaardig verzet, heeft laten uithuwelijken, zeker gezien het feit dat u een relatie had met Aboubacaar (F.), die zelfs uw studies betaalde en er voor zou gezorgd hebben dat u het land heeft kunnen verlaten.

Tevens zijn ook uw verklaringen over **uw beweerde huwelijk niet geloofwaardig**. (1) Het is verwonderlijk dat u niet had gedacht dat uw oom u zou uithuwelijken. Uw oom had echter wel aangekondigd dat hij iemand voor u zou vinden. (zie gehoor CGVS, p 16) Aangezien u zelf verklaart dat gedwongen huwelijken in Guinee normaal zijn en vaak voorkomen (zie gehoor CGVS, p 18), is het verwonderlijk dat u toch geen rekening had gehouden met deze optie. (2) Initieel verklaart u dat u bijna nooit buiten kwam toen u was getrouwd. (zie gehoor CGVS, p 19-20) Het is pas wanneer de protection officer u de vraag herhaaldelijk stelde, dat u plots vertelde dat de chauffeur van uw man u naar school bracht. (zie gehoor CGVS, p 20) Het is echter zeer verwonderlijk dat u dit niet onmiddellijk meedeelde aangezien u hierdoor bijna dagelijks voor langere tijd uit het huis was. (3) Daarnaast is het ook merkwaardig dat uw man u liet verder studeren. (zie gehoor CGVS, p 20) en dat hij of uw oom zich blijkbaar nooit hebben afgevraagd hoe u de privéschool, die nota bene werd betaald door uw vriendje (zie gehoor CGVS, p. 20), kon financieren. Het is totaal onaannemelijk dat zowel uw oom, die u niet zou toegestaan hebben zelf uw man te kiezen, als uw 'gedwongen' echtgenoot, totaal niet geïnteresseerd zouden geweest zijn in wie uw studies, aan een privé-school dan nog wel, betaalde.

Uit algemene informatie, die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat **de autoriteiten optreden tegen gedwongen huwelijken** en er zelfs een speciale politie-eenheid werd opgericht met oog op het bestrijden van o.a. seksueel geweld en gedwongen huwelijken. Zelfs indien het voor vrouwen niet altijd evident is om zelf naar de autoriteiten te stappen, kunnen zij daarnaast tevens beroep doen op tal van NGO's die zich in Guinee engageren voor de bescherming van de rechten van de vrouw. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen stappen heeft ondernomen om naar de autoriteiten te gaan, maar dat u, via uw buurmeisje, uw verhaal heeft verteld aan uw buurman die tevens militair is. Hij zou u hebben gewaarschuwd om uw verhaal niet verder te vertellen aangezien de mensen u niet zouden geloven en u voor gek zouden nemen omdat u het geluk zou hebben om met een

dergelijke, genereuze man te zijn getrouwd. (zie gehoor CGVS, p 18) U heeft hier zonder meer vrede mee genomen. Het is echter verbijsterend dat uw buurman u zo snel kan overtuigen om geen klacht in te dienen, terwijl u toch ook tekens kreeg van de andere vrouwen van uw man dat uw huwelijk geen 'normale' verbintenis is aangezien ze medelijden met u hadden en ze u ook uitlachten omdat u jonger bent dan de kinderen die uw man zou kunnen gehad hebben. (zie gehoor CGVS, p 20-21) Bovendien mag van iemand die rechten wil studeren verwacht worden dat ze de nodige stappen zou ondernemen om haar recht te laten gelden. Verder verklaart u dat u niet weet of er organisaties bezig zijn met het verdedigen van de rechten van de vrouw. (zie gehoor CGVS, p 18) Dit is zeer verwonderlijk aangezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Conakry, waar u woonde, verschillende verenigingen actief zijn om de rechten van de vrouw te behartigen. Het is merkwaardig dat u daar, in uw vermeende situatie, geen oog voor zou hebben gehad.

U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u nood heeft aan internationale bescherming.

Aangezien er reeds twijfels zijn gerezen met betrekking tot de verklaringen over uw gedwongen huwelijk, kan ook uw vrees voor uw buitenechtelijk zwangerschap in twijfel worden getrokken. U geeft immers wel aan dat u met de vader van het kind wenst te huwen. (zie gehoor CGVS, p 15)

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het uittreksel van uw geboorteakte ondermijnt uw asielrelaas per slot van rekening nog meer. U verklaart immers dat u aan uw vriendin Hadja (F.B.) heeft gevraagd om een geboorteakte op te sturen. U verklaart dat u haar in november 2012 heeft gecontacteerd om het document op te sturen. Volgens u zou ze naar jullie school zijn gegaan om het document daar te verkrijgen, aangezien uw school een geboortebewijs nodig had i.v.m. de BAC of om via de school de nodige papieren te verkrijgen om een geboortebewijs te bekomen. (zie gehoor CGVS, p 14) Het is echter zeer merkwaardig dat het document is opgemaakt op 30 augustus 2012, zijnde 10 dagen nadat u de woning van uw vermeende echtgenoot verliet (zie gehoor CGVS, p. 19). Enerzijds werd het document opgemaakt nadat u uw resultaten van de BAC had ontvangen (nvdr u kreeg uw resultaten van uw BAC op 17 juli 2012 (zie gehoor CGVS, p 4)), waardoor het geboortebewijs niet in het bezit van uw school kan geweest zijn aangezien het werd opgemaakt nadat u uw resultaten verkreeg. Bovendien was uw vriendin op het moment dat het document werd opgemaakt (nvdr 30 augustus 2012) nog niet op de hoogte dat ze een dergelijk document aan u moest versturen aangezien u haar pas contacteerde in november 2012. Bovendien werd het gelegaliseerd door het consulaat van België te Conakry, waar uitdrukkelijk staat vermeld dat 'deze legalisatie de authenticiteit van de inhoud van het document niet waarborgt'. Vervolgens legt u ook uw studiekeert voor. Er wordt echter op geen enkel moment in twijfel getrokken dat u studente was. U legt ook een medisch attest op uw naam voor waaruit blijkt dat u besneden bent type 2, hetgeen niet wordt betwist. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type 2. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, Cedoca, p 12-13). Tenslotte legt u ook zes foto's neer die moeten aantonen dat u gedwongen werd uitgehuwelijkt. Het betreffen privé-foto's waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van

de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.

Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent en de bevalling voorzien wordt rond 19 juni 2013."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de "motiveringsverplichting", van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van "de beginselen van behoorlijk bestuur". Verzoekster roept tevens een manifeste appreciatiefout in.

Verzoekster voert aan dat informatie waarop verweerder zich baseert om geen geloof te hechten aan het gedwongen huwelijk met Diallo (E.H.A.), niet volledig of volstrekt onjuist is. Verzoekster verwijst naar twee nota's op de website van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV) aangaande het verloop van gehoren en aangaande een Subject Related Briefing (hierna: SRB) over vrouwenbesnijdenis en een SRB over het huwelijk in Guinee. Verzoekster "kan ook verwijzen naar andere informatie" waaruit blijkt dat er in de Guineese samenleving een serieuze spanning is tussen het gewoonterecht en het burgerlijk recht. Vrouwen worden nog steeds anders behandeld dan mannen. Onder verwijzing naar een artikel stelt verzoekster dat in de praktijk de gewoonte of cultuur van het huwelijk nog steeds de bovenhand krijgt op het burgerlijk recht of de eerbiediging van een gelijkwaardige positie van man en vrouw. Verweerder heeft volgens verzoekster een zeer beperkt onderzoek gevoerd door zich enkel te baseren op de door hem bijgebrachte recente informatie, die eenzijdig is en niet objectief.

Verder wijst verzoekster erop dat zij niet bij haar ouders werd opgevoed, doch wel bij haar oom, zodat er geen sprake kan zijn van een traditioneel gezin waarnaar verweerder in zijn motivering verwijst. Verzoekster stelt tevens dat het feit dat zij in Conakry verbleef en er kon studeren, niet wegneemt dat de druk die op vrouwen in dergelijke situaties rust om over te gaan tot een gedwongen huwelijk, zeer groot is. Het is volgens verzoekster ook niet vreemd dat zij in het kader van de vrijheid om naar school te gaan, zichzelf ook andere vrijheden toestond, zoals de contacten met haar vriend met wie zij wilde trouwen.

Voorts voert verzoekster aan dat verweerder voorbijgaat aan het verschil tussen een burgerlijk huwelijk en een huwelijk volgens de tradities wanneer hij verwijst naar onderhandelingen die zouden moeten worden gevoerd in het kader van het huwelijk, alsook de toestemming van de vrouw die nodig is. Verzoeksters ouders werden totaal niet betrokken, daar haar vader reeds overleden was en haar

moeder geen inspraak meer heeft, laat staan hierover gehoord werd. Hoewel verweerder vaststelt dat verzoekster op het ogenblik van het aangaan van het huwelijk nog minderjarig was, verwijst hij wel naar informatie waaruit blijkt dat een meerderjarig meisje een gedwongen huwelijk zou kunnen tegenhouden en stelt hij dat van verzoekster, omwille van haar scholing en haar wil om rechten te studeren, kan verwacht worden dat zij op de hoogte was van de mogelijkheden om zich tegen het huwelijk te verzetten. Verweerder hanteert hier een eigen subjectieve interpretatie die niet gebaseerd is op enig redelijk argument. Verzoekster verwijst opnieuw naar de ongelijke positie van man en vrouw in de Guineese samenleving, zelfs in het rechtssysteem. Verzoekster verwijst naar een lijst van bronnen van de vzw INTACT (verzoekschrift, stuk 3). Dat het gedwongen huwelijk minder en minder wordt toegepast in Guinee, strookt niet met de realiteit en vervolging verkrijgen omwille van een gedwongen huwelijk gebeurt zelden, daar de autoriteiten weinig ondernemen.

Waarom verzoekster na haar huwelijk nog verder naar school kon gaan, heeft zij tijdens haar gehoor verklaard. Bovendien kon zij enkel haar schooljaar uitdoen. Aangaande haar geboorteakte kan verzoekster enkel weergeven hoe zij eraan is geraakt, doch de details kent zij niet. Tevens stelt verzoekster dat het risico op een herbesnijdenis na een besnijdenis van type 2 zeker niet onbestaande is en verwijst zij naar de lijst van bronnen van de vzw INTACT. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad en de Procéduregids van UNHCR, meent verzoekster nog dat men uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan afleiden dat de redenen die zij ingeroepen heeft, ook maar enigszins onderzocht werden.

Betreffende de subsidiaire bescherming meent verzoekster dat de situatie objectief gezien bedreigend is voor de burgers, hetgeen volgens haar ook blijkt uit de door verweerder bijgebrachte informatie. Tevens verwijst verzoekster naar rechtsleer omtrent artikel 3 EVRM en stelt zij dat *in casu* niet werd onderzocht of er een risico is op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

2.1.2. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen een brief vanwege de commissaris-generaal gericht aan het BCHV, gedateerd op 17 december 2012.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Bovendien de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, preciseert verzoekster niet welke van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” zij geschonden acht, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Bijgevolg wordt voormelde schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de

bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster aanvoert dat de informatie waarop verweerder zich baseert en die aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), niet volledig of zelfs volstrekt onjuist is en hiervoor verwijst naar informatie van het BCHV, dient opgemerkt dat uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde brief van de commissaris-generaal aan het BCHV en INTACT blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door het BCHV gemaakte opmerkingen aangaande de door het CGVS gehanteerde landeninformatie betreffende huwelijken in Guinee. Verder brengt verzoekster geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. In zoverre verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Bijgevolg slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat de informatie waarop verweerder zich baseerde en die aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), onvolledig of onjuist is. De lijst met andere bronnen van de vzw INTACT kan dit evenmin aantonen, daar verscheidene van de opgesomde bronnen ook door CEDOCA werden geconsulteerd bij het opmaken van de betreffende SRB, dan wel verouderd zijn ten aanzien van de door CEDOCA gehanteerde bronnen.

Blijkens de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map 'Landeninformatie'), overkomt een gedwongen huwelijk vooral zeer jonge meisjes, afkomstig uit een landelijk milieu en uit een familie die vasthoudt aan de tradities en waarbinnen het opleidingsniveau laag is. Verzoekster verklaarde echter dat zij in Conakry woonde, dat zij een diploma hoger onderwijs behaalde, dat zij op twintigjarige leeftijd tot een huwelijk zou gedwongen worden en dat zij de vrijheid had om naar school te gaan en naar het strand te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 4, 5, 6 en 22). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster niet het profiel heeft van een meisje dat in Guinee tot een huwelijk gedwongen wordt, hetgeen een eerste indicatie vormt van de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Verder blijkt uit voormelde informatie van verweerder dat in Guinee aan een huwelijk een fase van intense onderhandelingen voorafgaat. Bovendien wordt steeds de toestemming van het meisje nagestreefd, teneinde de slaagkansen van het huwelijk te vergroten om zodoende de eer van de familie niet te laten besmeuren door een echtscheiding. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeksters oom de ouderlijke taken ten opzichte van haar op zich heeft genomen. Bijgevolg moet worden aangenomen dat waar verzoekster erop wijst dat haar vader overleden is en dat haar moeder geen inspraak meer heeft, de onderhandelingen gevoerd zouden worden door haar oom en de rest van haar familie langs vaderszijde (zie ook gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Dat verzoekster "er niet aan gedacht heeft" om bij haar tante naar deze onderhandelingen te informeren, is bijgevolg niet aannemelijk (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit klemmt des te meer daar verzoekster beweert dat haar oom haar pas op de dag van het huwelijk heeft ingelicht over zijn huwelijksplannen voor verzoekster (gehoorverslag CGVS, p. 9-10 en 17), hetgeen de kans vergroot dat het huwelijk op de klippen loopt en de eer van haar oom en zijn familie kan aantasten. Verzoekster kan niet verklaren waarom in haar specifiek geval het aangaan van een huwelijk - waarvan zij overigens geen begin van bewijs bijbrengt - niet zou verlopen op de wijze zoals dit blijkens de informatie van verweerder de gewoonte is in Guinee. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan verzoeksters gedwongen huwelijk met Diallo (E.H.A.). Dit klemmt des te meer daar uit voormelde informatie van verweerder tevens blijkt dat niemand een meisje fysiek kan dwingen om met een man te trouwen die zij niet wil indien zij zelf over voldoende persoonlijkheid beschikt. Het meisje kan te maken krijgen met verbaal geweld, maar zal niet uit de familie gestoten worden. Hoewel verzoekster blijkt geeft van voldoende persoonlijkheid, gelet op haar studies en haar vlucht uit haar land van herkomst, heeft zij haar huwelijk zonder veel protest ondergaan (gehoorverslag CGVS, p. 17-18) en dit desondanks haar relatie met Aboubacaar (gehoorverslag CGVS, p. 21-22).

De geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas komt verder op de helling te staan door een aantal ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen die zij aflegde. Verzoekster verklaarde dat zij zich er wel aan verwachtte dat haar oom een man zou kiezen voor haar en dat dit ook de gewoonte is in Guinee (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 18), maar toch zou zij nooit over een mogelijk huwelijk gepraat hebben met haar oom (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit klemmt des te meer daar verzoekster haar oom vertelde dat Aboubacaar met haar wilde trouwen, maar dat hij dit huwelijk zou geweigerd hebben omwille van etnische redenen en vanaf dat moment over een gedwongen is beginnen denken (gehoorverslag CGVS, p. 15), zodat kan worden aangenomen dat het onderwerp van verzoeksters huwelijk niet onbespreekbaar was. De Raad merkt bovendien op dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde: *"Ik zei tegen mijn oom dat ik niet met hem wou trouwen, maar met mijn vriend: [(F.), Aboubacaar"* en dat het huwelijk met Diallo (E.H.A.) al geregeld was op het moment dat zij haar oom inlichtte over een mogelijk huwelijk met Aboubacaar (administratief dossier, stuk 12, p. 3), terwijl verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat zij haar oom in 2011 inlichtte over de trouwplannen van Aboubacaar en dat haar oom pas in 2012 verzoekster tot een huwelijk zou hebben gedwongen (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 15). Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als het meedelen van de trouwplannen van Aboubacaar en het moment waarop haar oom het huwelijk met Diallo (E.H.A.) geregeld heeft, zowel op de DVZ als op het CGVS correct zou weergegeven ten opzichte van elkaar, zeker daar dit de directe aanleiding was om haar land van herkomst te verlaten. Verder is het niet aannemelijk dat zowel verzoeksters oom als haar "gedwongen" echtgenoot niet geïnteresseerd zouden zijn in wie haar studies, aan een privéschool dan nog, betaalde (gehoorverslag CGVS, p. 20). De Raad merkt bovendien op dat verzoekster op de DVZ verklaarde dat zij niet meer mocht verder studeren (administratief dossier, stuk 12, p. 3), terwijl zij op het CGVS verklaarde dat zij haar studies voor dat jaar wel nog mocht afronden (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Bovendien stelt de besteden beslissing terecht het volgende: *"Uit algemene informatie, die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat de **autoriteiten optreden tegen gedwongen huwelijken** en er zelfs een speciale politie-eenheid werd opgericht met oog op het bestrijden van o.a. seksueel geweld en gedwongen huwelijken. Zelfs indien het voor vrouwen niet altijd evident is om zelf naar de autoriteiten te stappen, kunnen zij daarnaast tevens beroep doen op tal van NGO's die zich in Guinee engageren voor de bescherming van de rechten van de vrouw. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen stappen heeft ondernomen om naar de autoriteiten te gaan, maar dat u, via uw buurmeisje, uw verhaal heeft verteld aan uw buurman die tevens militair is. Hij zou u hebben gewaarschuwd om uw verhaal niet verder te vertellen aangezien de mensen u niet zouden geloven en u voor gek zouden nemen omdat u het geluk zou hebben om met een dergelijke, genereuze man te zijn getrouwd. (zie gehoor CGVS, p 18) U heeft hier zonder meer vrede mee genomen. Het is echter*

*verbijsterend dat uw buurman u zo snel kan overtuigen om geen klacht in te dienen, terwijl u toch ook tekens kreeg van de andere vrouwen van uw man dat uw huwelijk geen 'normale' verbintenis is aangezien ze medelijden met u hadden en ze u ook uitlachten omdat u jonger bent dan de kinderen die uw man zou kunnen gehad hebben. (zie gehoor CGVS, p 20-21) [...] Verder verklaart u dat u niet weet of er organisaties bezig zijn met het verdedigen van de rechten van de vrouw. (zie gehoor CGVS, p 18) Dit is zeer verwonderlijk aangezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Conakry, waar u woonde, verschillende verenigingen actief zijn om de rechten van de vrouw te behartigen. Het is merkwaardig dat u daar, in uw vermeende situatie, geen oog voor zou hebben gehad." Indien geloof gehecht kan worden aan verzoeksters gedwongen huwelijk, *quod non*, dan kan zij terecht bij de Guineese autoriteiten en een aantal hulporganisaties in Conakry die met de autoriteiten samenwerken, hetgeen de door verzoekster ingeroepen nood aan internationale bescherming ondermijnt.*

Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters gedwongen huwelijk met Diallo (E.H.A.), is het buitenechtelijk karakter van verzoeksters zwangerschap evenmin geloofwaardig.

In zoverre verzoekster haar besnijdenis inroept als een vrees voor vervolging, stelt de bestreden beslissing terecht vast dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in Guinee geen sprake is van een herbesnijdenis van een vrouw die, zoals verzoekster, een besnijdenis van type 2 ondergaan heeft, zodat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeksters verwijzing naar één rapport waaruit zou moeten blijken dat herbesnijdenis wel opnieuw kan worden toegepast, de informatie van verweerder niet kan weerleggen, aangezien deze informatie gebaseerd is op een veelheid aan bronnen van nationale en internationale contacten.

Wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen aangaande de door verzoekster neergelegde geboorteakte, dient opgemerkt dat verzoekster volhardt in haar verklaringen hieromtrent en aldus niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Verder voert verzoekster geen verweer tegen de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen aangaande de neergelegde foto's, zodat deze vaststellingen als vaststaand moeten beschouwd worden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster beweert dat er uit deze informatie blijkt dat er wel sprake is van een gewapend conflict en van willekeurig geweld, maar brengt hiervoor zelf geen stukken bij, zodat verzoekster niet verder komt dan het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS